

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 80/09-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. marca 2009 predbežne prerokoval sťažnosť T. V., B., zastúpeného advokátom JUDr. M. P., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkami Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 S 381/05 z 26. apríla 2007 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžo 139/2007 z 22. októbra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. januára 2009 doručená sťažnosť T. V. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkami Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 S 381/05 z 26. apríla 2007 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžo 139/2007 z 22. októbra 2008.

Ako porušovateľov označených práv označil v úvode sťažnosti aj Slovenskú republiku, zastúpenú Ministerstvom spravodlivosti (ďalej len „ministerstvo“), Obvodný pozemkový úrad v M. (ďalej len „obvodný pozemkový úrad“), ako aj Krajský pozemkový úrad v B. (ďalej len „krajský pozemkový úrad“).

Sťažovateľ porušenie svojich označených práv vidí v týchto skutočnostiach:

«1. V prvom rade v správnom konaní o pozemkových úpravách pri začatí konania O. v M. nekonal s navrhovateľom ako s účastníkom konania z dôvodu, že návrh na pozemkové úpravy bol členmi záhradkárskej osady podaný dňa 6. 4. 2001, kedy navrhovateľ nebol evidovaný na v katastri ako známy vlastník, a zápis jeho vlastníckeho práva bol vykonaný až 8. 6. 2001.

Uvedené závery konajúcich správnych orgánov následne potvrdené napadnutými rozhodnutiami súdov, sú však v rozpore s existujúcimi a preukázanými skutočnosťami, keď z prípisu komisie R. v S. zo 7. 2. 2001 je zrejmé, že obnova evidencie parcel začala už 22. 7. 1996 a navrhovateľ bol účastníkom vyššie uvedeného konania, kde jeho vlastnícke pomery aj k sporným parcelám /ktoré boli predmetom pozemkových úprav/ boli známe.

Dôkaz: konanie o námietkach zo dňa 7. 2. 2001

Z napadnutého rozhodnutia NS SR /vid' 2 strana bod 1/ vyplýva, že v správnom konaní bolo súčasťou úvodných podkladov R. S. vypracované zhotoviteľom G. a. s... zo dňa 10. 12. 2001, teda v čase vypracovania úvodných podkladov podľa § 8 zákona č. 64/1997 Z. z. bol navrhovateľ jednoznačne známym vlastníkom, napriek tomuto s ním bolo konané ako s neznámym vlastníkom.

Konaním správneho orgánu s navrhovateľom ako s neznámym vlastníkom bolo navrhovateľovi odobraté právo uzavrieť kúpnu zmluvu s užívateľom pozemkov v zmysle ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 64/1997 Z. z., ako aj právo podľa § 8 ods. 4 zákona č. 64/1997 Z. z. na odkúpenie investícií užívateľa pozemku...

Z hľadiska posúdenia, či navrhovateľ bol známy pre účely konania o pozemkových úpravách poukazujeme aj na list komisie R. S. č. ... zo dňa 7. 2. 2001, z ktorého jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ bol už v tom čase podľa predloženého novovypracovaného výpisu R. známym vlastníkom...

Navrhovateľ následne ako známy požiadal o doplnenie novovypracovaného výpisu R. o dedičské rozhodnutia po starých rodičoch a rodičoch, čo vyplýva z listu komisie R. S. zo dňa 6. 8. 2001 a výpisu R. zo dňa 13. 8. 2001. Z uvedených dokladov vyplýva, že vlastnícke právo navrhovateľa k parcele č. ... nachádzajúcej sa v záhradkárskej oblasti, bolo známe najneskôr dňa 7. 2. 2001, teda už pred podaním návrhu na pozemkové úpravy zo dňa 6. 4. 2001...

Podotýkame, že navrhovateľ nadobudol vlastnícke práve k parcele č. ... už na základe Osvedčenia o dedičstve ... zo dňa 31. 1. 1997, ktoré nadobudlo právoplatnosť a účinky dňa 17. 2. 1997, teda 4 roky pred začatím konania o pozemkových úpravách.

Súdy v napadnutých rozhodnutiach napriek vzneseným námietkam zo strany navrhovateľa tieto skutočnosti nevyhodnotili, čím došlo k porušeniu už uvedených práv na spravodlivý súdny proces a v konečnom dôsledku aj k porušeniu vlastníckeho práva navrhovateľa.

2. Súdy v napadnutých rozhodnutiach napriek vzneseným námietkam zo strany navrhovateľa neskúmali kedy a kde bola založená Z. Súd len v odôvodnení konštatoval, že z. vznikla na 15. 9. 1981, napriek tomu, že v konaní nebol predložený žiaden dôkaz preukazujúci jej vznik.

Naopak z uznesenia v tom čase odboru výstavby M. v S., bol v roku 1983 ešte len vypracovaný a schválený územný projekt zóny záhradkárskych osád „O.“ a „Z.“, teda nie je možné aby bola zriadená záhradkárska osada pred schválením územného projektu.»

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhli, aby ústavný súd v náleze vyslovil:

„1. Základné práva navrhovateľa, rade podľa čl. 46 ods. Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd, čl. 20 ods. 1 Ústavy SR v spojení s čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd boli porušené:

- rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 381/05-42 zo dňa 26. 4. 2007

- rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Sžo 139/2007 zo dňa 22. 10. 2008

2. Zrušuje sa:

- rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 381/05-42 zo dňa 26. 4. 2007

- rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Sžo 139/2007 zo dňa 22. 10. 2008

a vec sa vracia na ďalšie konanie Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Odporcovia sú povinní zaplatiť navrhovateľom náhradu trov konania na účet právneho zástupcu navrhovateľov v lehote troch dní odo dňa jeho doručenia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok.

1. Pokiaľ ide o namietané porušenie označených práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 S 381/05 z 26. apríla 2007, ktorým bola zamietnutá jeho žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia krajského pozemkového úradu sp. zn. 1034/43/2005/SCS z 2. septembra 2005 (potvrdil ním rozhodnutie obvodného pozemkového úradu sp. zn. 432/04 zo 17. mája 2004, ktorým „schválil úvodné podklady projektu pozemkových úprav na vyporiadanie vlastníctva v záhradkárskej osade Zlatá hora v katastrálnom území S.“), treba poukázať na citovaný čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je preto v týchto prípadoch

subsidiárna. Keďže proti právoplatným rozhodnutiam krajského a obvodného pozemkového úradu bola prípustná žaloba na všeobecnom súde, právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal všeobecný súd. To zároveň vylučuje právomoc ústavného súdu.

O ochrane označeného základného práva sťažovateľa, ktorého porušenie namieta, vo vzťahu k rozhodnutiam označených pozemkových úradov rozhodol krajský súd a vo vzťahu k rozsudku krajského súdu rozhodol v odvolacom konaní najvyšší súd.

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 S 381/05 z 26. apríla 2007, ako aj predchádzajúcimi rozhodnutiami krajského pozemkového úradu a obvodného pozemkového úradu, odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Pokiaľ ide o námietku porušenia označených práv rozsudkom najvyššieho súdu, ústavný súd podľa svojej konštantnej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01).

Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou

opravnou inšinciou vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd musí pri svojej rozhodovacej činnosti zohľadňovať platnú právnu úpravu v oblasti rozdelenia právomoci, a teda zohľadňovať aj založenie právomoci všeobecných súdov vo veciach správneho súdnictva podľa § 244 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250ja ods. 1 OSP proti rozsudku súdu podľa § 250j ods. 1 OSP (rozsudok, ktorým sa žaloba zamietla z dôvodu, že rozhodnutie a postup správneho orgánu sú v súlade so zákonom) je prípustné odvolanie.

Podľa § 250ja ods. 3 OSP ak odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu v medziach žaloby nie je v súlade so zákonom a súd prvého stupňa žalobu zamietol, môže rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vráti vec žalovanému správnenému orgánu na ďalšie konanie. Inak o odvolaní rozhodne spôsobom podľa § 219 až § 221 tohto zákona.

Podľa § 219 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vecne správne.

Podľa § 221 ods. 1 OSP súd rozhodnutie zruší, len ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

- e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- h) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy,
- i) sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

Podľa § 221 ods. 3 OSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie podľa odseku 1 písm. c), f), g) a h), vráti vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Vychádzajúc z týchto ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a podstaty sťažnosti sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu sťažnosť v tejto časti (proti rozhodnutiu najvyššieho súdu) treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 74/07).

K porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (i práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) by podľa názoru ústavného súdu došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby

(II. ÚS 8/01), alebo v prípade opravných konaní by všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Sťažovateľ tvrdil najmä to, že najvyšší súd (a predtým i krajský súd) dostatočne nepreskúmali, že v správnom konaní o pozemkových úpravách obvodný pozemkový úrad *„nekonal s navrhovateľom ako s účastníkom konania...“*, resp. *„s ním konal ako s neznámym vlastníkom“*, ďalej poukázal na to, že sa dostatočne nezaoberali jeho námietkami vznesenými jednak počas správneho konania, ako aj v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia krajského pozemkového úradu a tiež neskúmali, kedy bola založená „Z.“, pretože len stroho konštatoval, že vznikla 15. septembra 1981, ale k tomu nebol v konaní predložený žiadny dôkaz. Sťažovateľ v sťažnosti tvrdil, že to nie je pravda, pretože iba v roku 1983 bol vypracovaný a schválený územný projekt, na základe ktorého mala byť záhradkárska osada zriadená. K tomu predložil aj kópiu uznesenia M. S.

Sťažovateľ v odvolaní namietal, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a jeho rozhodnutie vychádzalo z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, preto žiadal, aby ho najvyšší súd zmenil a žalobe vyhovel. Podľa sťažovateľa *„konaním správneho orgánu so žalobcom ako s neznámym vlastníkom bolo žalobcovi odobraté právo uzavrieť kúpnu zmluvu s užívateľom pozemkov v zmysle ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 64/1997 Z. z...“* a nezákonnosť postupu vidí aj v tom, že *„správny orgán konal so žalobcom ako s výlučným vlastníkom a súčasne nekonal s ostatnými podielovými spoluvlastníkmi“*.

V posudzovanom prípade sťažnosťou napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo 139/2007 z 22. októbra 2008 bolo úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa v tejto časti zistiť, či sú právne závery, o ktoré najvyšší

súd oprel svoj rozsudok, zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné. Z toho dôvodu ústavný súd preskúmal odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 S 381/05 z 26. apríla 2007.

Z odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo 139/2007 z 22. októbra 2008 vyplýva, že *«Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol ako nedôvodnú žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ... zo dňa 2. septembra 2005...»*

V odôvodnení rozsudku uviedol, že O. v M. rozhodnutím č. j. ... zo dňa 17. mája 2004, ako príslušný orgán v zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 64/1997 Z. z. o užívaní pozemkov v zriadených záhradkových osadách a vyporiadaní vlastníctva k nim... a zákona č. 518/2003 Z. z... podľa § 9 ods. 4 zákona č. 64/1997 Z. z. schválil úvodné podklady projektu pozemkových úprav na vyporiadanie vlastníctva pozemkov v Z., v kat. území S. a M..

Krajský súd uviedol, že podľa vyjadrenia R. Z. vznikla na ustanovujúcej schôdzi 15. septembra 1981 a je zaevidovaná pod č. ... Následne bola dňa 17. mája 1982 zriadená na pozemkoch v k. ú. S. M. Pozemky záhradkárskej osady boli dané do užívania zmluvou uzavretou dňa 1. októbra 1981 medzi O. a S. Zmluva bola schválená orgánom štátneho hospodárskeho riadenia – L., 22. februára 1982 a rozhodnutím O. č. ... zo dňa 17. mája 1982 v zmysle zákona č. 123/1975 Zb. Žalobca bol ako vlastníik zapísaný do KN na základe R. dňa 8. júna 2001. Po vypracovaní registra pôvodného stavu boli žalobcovi zaslané výpisy z úvodných podkladov, ktoré prevzal dňa 28. januára 2001. Dňa 22. mája 2002 sa konalo ústne pojednávanie za prítomnosti žalobcu. Jeho námietky boli zamietnuté rozhodnutím č. ... zo dňa 18. júna 2002, právoplatné dňa 29. júla 2002. Parcela č. ... v k. ú. S., ktorého vlastníkom je podľa LV č. ... žalobca, s výmerou ... spadá do obvodu zriadenej záhradkárskej osady a tým aj do konania podľa zákona č. 64/1997 Z. z.

V odôvodnení rozsudku krajský súd tiež uviedol, že zmluva uzavretá medzi O. a Z. o dočasnom užívaní pozemkov bola uzavretá podľa § 9 zákona č. 123/1975 Zb. dňa 1.

októbra 1981 na dobu 25 rokov. V tom čase nebol žalobca vlastníkom pozemku č. ... Z. bola zriadená v súlade s § 2 ods. 1 zákona č. 64/1997 Z. z.

Ako následne uviedol v odôvodnení rozsudku krajský súd, v čase vypracovania registra pôvodného stavu nebol žalobca známym vlastníkom, známym sa stal až zápisom do KN dňa 8. júna 2001. Následne mu boli zaslané výpisy z úvodných podkladov, ktoré prevzal 28. januára 2002. Proti úvodným podkladom podal žalobca námietky a tie boli O. v M. zamietnuté v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 64/1997 Z. z. rozhodnutím č. ... zo dňa 18. júna 2002. Následne O. v M. rozhodol v zmysle § 9 ods. 4 zákona č. 64/1997 Z. z. tak, že schválil úvodné podklady...

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 OSP na pojednávaní podľa § 214 ods. 1 v spojení s § 246c OSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Pre posúdenie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu v uvedenej veci bolo rozhodujúce, či žalovaný správny orgán dôsledne postupoval v konaní podľa ustanovení zákona č. 64/1997 Z. z.

Ako vyplynulo z obsahu administratívneho spisu užívateľa pozemkov v záhradkovej osade... prostredníctvom splnomocnených zástupcov predložili dňa 6. apríla 2001 na O. v M. v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 64/1997 Z. z. návrh na vyporiadanie vlastníctva k pozemkom v uvedenej záhradkovej osade. O. v M... zabezpečil vyhotovenie registra pôvodného stavu, ktorého zhotoviteľom bola firma G. a. s... a verejnou vyhláškou zo dňa 26. novembra 2001 pod č. ... oznámil začatie konania na vyporiadanie vlastníctva pozemkov v uvedenej záhradkovej osade. Zároveň zverejnil na M. v S. úvodné podklady – R. a G., ktoré boli k nahliadnutiu na M. v S. v termíne od 17. januára 2002 do 2. februára 2002. Vlastníkom, ktorých miesto trvalého pobytu bolo známe, bol doručený výpis z úvodných podkladov. Výpisy z úvodných podkladov známych vlastníkov s neznámym pobytom správny orgán zaslal na S. v B.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že žalobca podal odvolanie proti rozhodnutiu O. v M. zo dňa 17. mája 2004, č. j. ... z toho dôvodu, že nebol upovedomený o zverejnených podkladoch ani o samotnom konaní, nie je zrejmé v akom rozsahu a na základe akého právneho aktu bola zriadená záhradková osada, v rozhodnutí nie je zdokumentované splnenie podmienok § 7 ods. 1 zákona č. 64/1997 Z. z., vlastníci pozemkov

nie sú oboznámení s náhradnými pozemkami, v rozhodnutí nie sú uvedení užívatelia pozemkov, aby sa s nimi mohli vlastníci spojiť.

Podľa názoru odvolacieho súdu, zhodným s názorom súdu prvého stupňa, správny orgán si pre svoje rozhodnutie zadovážil dostatok skutkových podkladov, vo veci zistil skutočný stav a zo skutkových okolností vyvodil správny právny záver.

Odvolací súd sa preto stotožnil so záverom krajského súdu ako i žalovaného správneho orgánu, že prvostupňový správny orgán neporušil zákon, keď schválil úvodné podklady po rozhodnutí o námietkach. Je nesporné, že odvolací správny orgán sa v napadnutom rozhodnutí dôsledne vyporiadal so všetkými odvolacími námietkami žalobcu uvedenými voči prvostupňovému rozhodnutiu.

Odvolací súd považuje tieto námietky za nedôvodné. Stotožňuje sa so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu v odôvodnení rozsudku, považuje ich za úplné, vecne správne a nepovažuje za potrebné na nich nič meniť.

Na uvedenom nemení nič ani obsah podaného odvolania, ktoré podal žalobca, keďže toto neobsahuje žiadne také tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli niečo zmeniť na skutkových zisteniach a záveroch rozhodnutia krajského súdu.

Keď teda krajský súd dospel k právnemu názoru, totožnému so záverom správnych orgánov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, nakoľko žalovaný ako i správny orgán prvého stupňa sa s námietkami žalobcu zaoberali dôsledným spôsobom, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, krajský súd zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, pričom náležitým spôsobom svoj právny záver aj odôvodnil.

Preto Najvyšší súd SR ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 OSP ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 OSP).“

Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvého aj druhého stupňa), ktoré stručne a jasne objasní skutkový stav a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver

o tom, že z toho aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. spravodlivý súdny proces (m. m. III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05), resp. odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam na rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (pod napr. IV. ÚS 358/08).

Uvedený postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní napadnutého rozsudku preto nemožno podľa názoru ústavného súdu dávať do takej spojitosti s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čo platí s poukazom na citovanú judikatúru ústavného súdu aj vo vzťahu k námietke porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru). Kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom pre rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (m. m. II. ÚS 193/06, II. ÚS 210/06, IV. ÚS 238/07). O takýto zásah však podľa názoru ústavného súdu v danej veci nešlo. Citované odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu obsahuje aj veľmi podrobné, dôsledné a vyčerpávajúce odôvodnenie právneho názoru krajského súdu, s ktorým sa najvyšší súd stotožnil, a sťažovateľove citované argumenty prednesené v sťažnosti nie sú spôsobilé spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov. Svedčí o tom v okolnostiach prípadu najmä to, že s ním všeobecné súdy (ako aj správne orgány) konali ako s účastníkom správneho konania, jeho návrhmi sa zaoberali a v rámci týchto konaní sa mal možnosť k veci vyjadriť, čo niekedy ani nevyužil (ako to vyplýva z rozhodnutia krajského pozemkového úradu z 2. septembra 2005 sp. zn. 1034/43/2005/SCA, s. 3), preto boli jeho námietky aj právoplatne zamietnuté.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo 139/2007 z 22. októbra 2008 nedošlo k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti.

Preto bolo potrebné v tejto časti sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu

Ústavný súd v nadväznosti na záver o odmietnutí sťažnosti v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy odmietol aj tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 116/05 a III. ÚS 209/08) vychádzajúc z toho, že absencia porušenia ústavnoprávných princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru. Ústavný súd totiž v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom toho, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy.

Ústavný súd preto v tejto časti sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie, pretože ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy pred jeho

ohrozením alebo porušením zásadne poskytujú všeobecné súdy v občianskoprávnom konaní (II. ÚS 41/02).

Na základe uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2009